

Čas - generování

Čas musí „odněkud“ přicházet; a protože k času náleží také – a dokonce především ! – budoucnost, musí odněkud přicházet právě budoucnost. A ta nemůže přicházet z minulosti, ba ani s aktuální jsoucností (ta by ve vztahu k oné „budoucnosti“, která by měla být „generována“, stejně byla minulostí). Tato úvaha vede k několika závažným závěrům: 1) budoucnost není a nemůže být „prázdná“, ale je to významná složka skutečnosti – je to skutečnost, která sice „není“ (tj. není aktuálně „jsoucí“), ale přesto je skutečností, pravou skutečností; 2) musíme proto zásadním způsobem změnit své chápání skutečnosti, musíme své pojetí rozšířit, neboť řecký odkaz, pod jehož vlivem stále ještě jsme a který skutečnost redukuje na to, co právě aktuálně „jest“, co právě v této chvíli, hic et nunc, vchází do světla a tak se „ukazuje“, je skreslující, ba mystifikující (a stejně se s ním nedá důsledně pracovat, ale jen „žonglovat“); 3) zbývají tedy dvě možnosti: buď a) je tato přicházející budoucnost generována „něčím“ předbudoucím, co samo nepřichází, ale budoucnost k nám (ke světu, do světa) je posílá, vysílá a nám (světu) ji „přiděluje“, anebo b) tato budoucnost se generuje sama, tj. je skutečná právě tím, že se sama generuje, a pak je skutečná také v tom, že také samá k nám (ke světu, do světa) opravdu přichází.

(Písek, 070312-1.)